

Tóth János nem vallhatott szégyent

A tanárképző viszont még a felvételi lehetőségét sem adta meg...

– Kezdjük talán az utazással, hiszen az sem hétköznapi.

– Caliba harmincórás volt a repülőút. Visszafelé valamivel rövidebb. Sajnos, a legtöbb nem tudtuk a repülőn aludni, így kelően elfáradva érkezünk meg. A közép-európai időközviszonyítva hat óra az eltérés. Nagy, de az alacsony páratartalom miatt, elfogadható meleg fogadott bennünket. A versenyeket pedig reggel, s este rendezték, sokszor éjfélig is eltartott.

– Ha már ennyire előrefutott az élményekben, akkor elevenítse fel a kötöttfogású küzdelmet.

– A szombathelyi serdülő világbajnokságon megismert ellenfelek közül többen is ott voltak. Először egy portugált kaptam, akit pontozással győztem le, majd egy olaszt technikai tussal vertem meg. A bolgár sem jelentett különösebb akadályt, végül jött a csoport utolsó ellenfele, az az amerikai, akivel Magyarországon is eldöntöttem a csoportgyőztes címet – most könnyebb dolgom volt, mint két évvel ezelőtt.

– A másik csoportban ugyanilyen sémán haladt előre a kubai Torres is...

– Igen. Láttam is néhány mérkőzését, amiből arra következtettem, hogy nagyon erős, de technikailag gyenge. Így aztán reménykedtem a döntő előtt.

– Aztán mégsem jött be a számítás.

– Nekem kedvez az új szabály, miszerint nincs passzív birkózás miatti intés, hanem a vétkes fél térdelőtámaszból folytathatja. Ezt akartam a kubainál is elérni, de valahogy fordítva sült el a dolog, mert kétszer engem küldtek le „békába”, s a negyedik percben már be kellett látnom: nincs mit keresnem...

Induljunk ki abból a tényből, hogy Tóth János, az SZVSE birkózója a kolumbiai ifjúsági világbajnokságon a kötöttfogásban ezüstérmes lett. A világ második legjobb nyolcvanegykilós birkózójának lenni nem kis dolog. Egy ilyen tehetség és szorgalmas fiatal ember szüleinek ez az érem büszkeség, az edzői oldalt figyelembe véve pedig dicsőség. Ebben a hármaskörben beszélgettem tegnap a család tápéi lakásában az újdonsült vb-ezüstérmessel.

FOTÓ: SCHMIDT ANDREA

Edző és tanítványa együtt örül a sikernek.

– A fáradtság, a lehangoltság, avagy éppen az erős mezőny miatt nem sikerült a szabadfogású küzdelemben helyezést elérni?

– Pihenő nélkül folytatódott számomra a verseny. Míg a többi ország, s meglepetésre a volt szocialista országok is elküldték birkózóikat, „lecsérélte” versenyzőgárdáját, addig mi magyarok a legtöbben folytattuk a küzdelmet. Az első ellenfelem egy indiai volt, kikaptam, végül bronzérmes lett, míg a másod-

dikkal szemben sem volt szerencsém, a bolgár nyakába ezüstérmes akasztottak. Kezdeként kifoghattam volna gyengébbeket is...

– Nem is csodálkozom Jani szabadfogású szereplésén – veszi át a szót Csikós Ferenc edző –, hiszen ki bírja azt, hogy hat napon át minden este mérlegel, s állandóan készenlétbe álljon, s a versenyre koncentrálnon. Nagyon örülök tanítványom szép sikeréhez, amely létrejöttéhez anyagi segítséget

kapott a szegedi önkormányzattól, Marosiné Muci Piroksa vállalkozótól és a Dél-Tisza Menti Áfésztől.

A szülői örömet az édesapa fogalmazta meg:

– Nagyon bíztunk a fiúnkban. Tudtuk, hogy nem vallhat szégyent, hiszen nagy-nagy ambícióval annyi munkát elvégzett. Mindent megadtunk és a jövőben is mindaddig megadunk neki, míg a sport nem megy az egészsége rovására. Jó volt tapasztalni azokat a támogatásokat, amelyek hozzásegítették a gyereket a vb-n való részvételhez. Köszönet jár a Széchenyi István Gimnázium vezetésének is, hogy a vb elutazása előtt le tudott értesíteni, de ugyanez már nem mondható el a Juhász Gyula Tanárképző Főiskoláról, mert éppen a vb idejére hívták felvételizni a gyereket. Bent jártam a főiskolán a halasztás ügyében, s az egyik főigazgatóhelyettes azt mondta, szó szerint idézem: „A gyerek tudta, hogy felvételizni kell, miért jelentkezett erre az időpontra a vb-re”? Hát, a magyar színeket nem jelentkezés útján szokták világbajnokságon képviselni... Csak az a szomorú, még lehetőséget sem adtak Jánosnak, hogy felvételit tegyen. Erről csak ennyit.

– Egy vb-ezüstérmesnek megnevezés az árszja...

– Nagy a csábítás, több klub hívott, s ígéretnek ezt, s azt – mondja a szomorú versenyző.

– Szigorúan amatőr szinten szeretnénk, ha a fiúnk sportolna. Nekünk csak két kérésünk van: legyen egy jó edzője, s egy edzőpartnerre, akivel dolgozni tud – jelenti ki határozott rövidséggel az édesapa.

SÜLI JÓZSEF

Mi lesz veled, Maty-ér?!

A kajak-kenu szövetség végleg elpártolt Szegedtől

A Magyar Kajak-kenu Szövetség elnöksége a legutóbbi ülésén úgy döntött, hogy a jövőben a hagyományos tavaszi nagy nemzetközi versenyét, amely az idén első alkalommal Világ Kupa-forduló is volt, nem a szegedi gróf Széchenyi István evezőspályán rendezi meg, hanem Fadd-Domboriban.

Ez a hír csak azoknak nem okoz meglepetést, akik azt hitték, hogy elegendő csak kijelenteni: a Maty-éri pályánál Európában nincs jobb. A kajak-kenu szövetség illetékesei már az idei versenyük előtt berzenkedtek az árak miatt, a Szegedi Vízügyi SE ugyanis az elmúlt évi költségek többszörösét kasszírozta be. Ugyanakkor Fadd-Dombori a szegediek által kért összeg egyhatodáért teremti meg a verseny feltételeit!

A Maty-éri pálya megálmódói a létesítménnyel eredetileg négyes célt akartak elérni, egyrészt úgy gondolták, hogy belvízi tározó lesz, másodsorban a környező gazdaságok innen tudnak öntözni, harmadsorban horgászparadicsomként üzemeltethető, s nem utolsó sorban megoldja a szegedi evezősök és kajak-kenusok pályagondját. Nem is volt baj egészen a rendszerváltásig, hiszen a terület kezelője, az Atvizig minden nagyobb sportköltséget gond nélkül „lenyelt”. Amikor aztán megrendült a Szegedi Vízügyi SE anyagi helyzete, a klub vezetői akarattal ellenére – erre ösztönözte őket a bázis is – az evezőspályában látták a megélhetés egyik lehetőségét. Közben azonban annyira leromlott a létesítmény állaga, hogy aki az idei Dunapack Kupához hasonló vizes versenyt akar tartani annak milliárdokat kell a pályára költeni. S ezt nem vállalja a jövőben a kajak-kenu szövetség, s amint hírlik az evezősök is gondolkodnak más, sokkal olcsóbb helyszínről. Szeged pedig ülhet nyugodtan annak tudatában a babéraján, hogy itt van Európa egyik legjobb pályája – csak éppen rangos esemény nélkül...

Nincs más hátra, mint eldönteni, hogy a jövőben milyen néclnek feleljen meg az állami tulajdonban, de Atvizig kezelésben lévő Maty-ér? A sportigényeket elégítse ki, vagy a mezőgazdaságot szolgálja, avagy rendkívül jó adottságai folytán egyfajta idegenforgalmi feladatoknak feleljen meg. Vagy uram bocsá! sportversenyek helyszíne lesz, mint ezelőtt. Ha ezeket rövid időn belül nem sikerül rendezni, akkor csak nosztalgizálhatunk azon, hogy volt itt egy ifjúsági evezős világbajnokság, vagy olyan nemzetközi kajak-kenu verseny, amelyen huszonhat nemzet lobogóját lengette a szél, nem beszélve a két sportág igazán színvonalas magyar bajnokságairól, igaz a kajak-kenusok már azt is két éve Fadd-Domboriban tartják...

S. J.

Jó évet zártak a széchenyis diákok

Az 1991/92-es tanévben a Széchenyi István Gimnázium és Szakközépiskola tanulói kiemelkedően szerepeltek a különböző középiskolák sportrendezvényeiben. A leány „B” kategóriás tornacsapatuk országos bajnoki címet szerzett az Ótött Kovács Hajnalka, Rácz Katalin, Szabadi Katalin, Vida Mónika, Nagy Csilla összeállításban. A IV. korcsoportos leány kézilabdacsapatuk harmadik helyezést ért el. A siker kiharcolói Tóth Éva, Piri Ánkica, Varga Zsuzsa, Arany Gabriella, Kothencz Edina, Iván Ildikó, Oláh Bernadett, Csató Mónika, Fekete Gabriella, Nagy Gabriella, Pócsik Edit és Pigniczki Krisztina voltak. A negyedik korcsoportos fiúk is a dobogó harmadik fokára állhattak az országos bajnokságon. Az együttes összeállítása: Andrachek Roland, Ádok András, Ugrai Zoltán, Simon Attila, Liska Bálint, Roszkos Roland, Tót-Kovács Tamás, Kuti Ákos, Hűvös Gábor, Csanádi Norbert, Véh László, Tatai Miklós, Bóka Zsolt, Börcsök Zoltán, Gémes Ferenc, Roszkos Csaba. Az úszó országos bajnokságon a 10x50 méteres gyorsváltóban 5. helyezést értek el: Ohát Csaba, Lévai Ferenc, Vecsernyés Tamás, Ferenc Dávid, Kanó Dénes, Dankó Zoltán, Halász Tibor, Túri Ferenc, Garnai Gábor, Vincze Róbert. Az atléták közül Kószó Szilvia a 3 km-es gyaloglásban az 5. helyen végzett. Testnevelőtanárok: Kelemen Béla és Lengyel Gábor.

Miért beteg a szegedi football? (5.)

Dilettánsokkal és „idegen tollakkal” nem lehet csatát nyerni...

Őnök, kedves olvasók, nem lankadnak... Még mindig érkeznek hozzánk a szegedi labdarúgás betegségeiről szóló szurkolói levelek, és jó néhány olyan („régebbi”) iromány is pihen asztalfiókunkban, amelyekből eddig még nem idéztünk értékes-érdekes gondolatokat. Ezúttal, sorozatunk 5. „fejezetében” két idősebb úr véleményét ismerhetik meg...

Molnár István (aki „szigorúan szurkolói szinten” kíván hozzászólni a témához) elárulja, hogy már az ötvenes évek eleje óta figyelemmel kíséri a szegedi foci „tündöklését a magyar labdarúgás színpadán”. Sajnálattal kell megállapítanom – írja –, hogy több rosszban, mint jóban volt részem a legutóbbi negyven év alatt. Akadtak rövid időszakok, amikor azt hittem, végre „rendbeteszik” a város footballját (egymás mellett élt egy jó vezetőség, egy egyszerű játékoskeret, egy remek edző), de hamar kiderült, hogy ezek csak tisztavirág-életű sikerek voltak...

Sajnos a város vezetőit sem lehetett mindig áldozatkésznek nevezni, emiatt pedig a csapat nem tudta megtartani – valódi és saját nevelésű! – értékeit. Az elmúlt jó pár évben egy válogatottra való neves szegedi footballista hagyta itt a várost, budapesti vagy tehetősebb vidéki klubok színeit. A helyükre igazolt „tehetősegek” (egy-két kivételtől eltekintve) nem sok örömet szereztek a szurkolóknak. A rosszul sikerült fúziók sem igen segítettek kilábalni a bajokból. Be kellene már látni, hogy dilettáns vezetőkkel, a városhoz nem kötődő „idegen tollakkal” nem lehet csatát nyerni! Jó lenne már megszüntetni a megyénkire jellemző klubsovínizmust, és illene végre eldönteni, hogy mely klubok legyenek nevelő, illetve kiemelt egyesületek. Ezeket persze még e „pénzszüke” időszakban is megfelelően kellene támogatni. (Ne feledjük: a város sportért is felelős vezetői végső soron a mi pénzünkkel gazdálkodnak!)

Még egy óhaj: szívesen olvasnék a szegedi lapban idősebb, kiemelkedő tudású labdarúgókról, vezetőkről – már akik megérdemlik a nyilvánosságot... – vagy éppen edzőkről.

(Ezt a kívánságot természetesen igyekszünk teljesíteni.)

Újházy Ernő (aki „régicista”, hajdani játékos-edző) meglátása szerint a mai Szeged SC-nek – csakúgy, mint a válogatottnak – nincsen stílusa. Olvasónk nem csak a letűnt idők közönséget vonzó, izgalmas és szórakoztató footballját hiányolja, hanem (ezzel összefüggésben, persze) a csatársort is.

En egy ütőképes, erős csapatot az egykori „előírás” szerint állítanék fel: kapus – két hátvéd – három fedezet – öt csatár! Ezzel a szisztémával felgyorsulna a játék, hiszen hosszú passzokkal kellene operálni, és jóval veszélyesebb akciók futnának a pályán. A szegedi csatárokat is tömni kellene labdákkal, akik a „kiszolgálást” előbb-utóbb gólokkal hálálnák meg. Az edzőnek (feltéve, hogy van elképzelése, gyakorlata) bátran át kell formálnia a csapatjátékot, hiszen azt mindnyájan látjuk: amit most csinál a gárda, már hosszú évek óta „nem megy”...

(Folytatjuk.)

Totónyeremények

A Szerencsejáték Rt. tájékoztatása szerint a totó 27. fogadási hetének nyereményei a következők:

13 plusz egy találatos szelvény 1 darab, nyereménye 5 millió 206 ezer 353 forint;

13 találatos szelvény 3 darab, nyereményük egyenként 921 ezer 508 forint;

12 találatos szelvény 321 darab, nyereményük egyenként 7655 forint;

11 találatos szelvény 4032 darab, nyereményük egyenként 609 forint;

10 találatos szelvény 27 ezer 806 darab, nyereményük egyenként 133 forint.

Dobó és Gémesi aranya

A Szolnokon megrendezett Jászkun Kupa országos kerékpárversenyen remekül szerepeltek a Szegedi KSC szeniorjai. A 30-45 év közöttieknél 50 km-en Dobó Attila első, Révész Gábor negyedik, a dóci Feczisin János pedig ötödik lett. Az 50 év felettieknél ugyanezen a távon Gémesi József aranyérmes lett.

A pálya széléről...

Kőműves Mihály a Szeged SC labdarúgóinak technikai vezetője

Útban a felmondólevél Szalai Istvánnak...

„Uborkaszeged”, holtidény van a labdarúgásban, ám a kulisszák mögött annál zajosabb az élet. Edzők és játékosok cserélnek klubot, van ahol „csak” vezetői, van ahol generációs váltások történnek, tehát erre a sportágra is érvényesek Ady Endre szavai, akik szerint – szabadon – csak a változás az örök...

A jövés-menés forrataga jellemző a Szeged SC szakosztályára is. Mindenek előtt azokat az információkat tennék közzé, amikről nem „hivatalos” formában, hanem szóbeszéd alapján értesültünk...

Spontán összejövetelkor hallottuk, a „gólvágó” Kun Lajos a Szegedhez közeli település egykor szebb napokat is megért csapatához, a Szőregi Rákóczi SE-hez megy játékos-edzőnek, s vele tart a szál-fatermetű „liberó”, Bogdán István is. Nem sokáig meditatáltunk a hallottakon, mert a minap újabb hír röppent fel: elkötelezettségük mindkettőjüket Kiskőrösre szólítja... Hogy a mendemondáknak mennyi a valóságalapja – hamarosan kiderítjük.

Ha már a Szeged SC volt labdarúgóiról esett szó, ide kívánczik az az információ

is, amit klub elnökötől kaptunk. Bodó Antal közölte, a jövőben (július elsejétől) a csapatnál ismert volt labdarúgó, az egykor tatabányai, majd szegedi játékos, Kőműves Mihály tölti be a technikai vezetői tiszteit. Ami a vezetőedző és segítője személyét illeti, korábban már megírtuk, szinte biztosra vehető, hogy Pataki Tamás veheti kézbe a dirigensi pálcát, míg pályaedzője dr. Lancsa György lesz. Ezt a feltételezést Bodó Antal most sem cáfolta, bár hozzátette, még nem írták alá a szerződést... Szoros összefüggésben van ezzel az elnöknek az a közlése is, miszerint a volt szakvezető, Szalai István a napokban hivatalos formában is kézhez kapja azt az értesítést, amiből megtudhatja: a jövőben semmilyen formában nem tartanak igényt munkájára...

A labdarúgók szerződésével kapcsolatban Bodó Antal elmondta, Takács Józsefnek és Bogdán Istvánnak nem tudnak egyezséget ajánlani, de Hurguly János maradása is kérdéses. Takács Zoltán külföldi ajánlatra vár, amennyiben nem kap megfelelő, marad Szegeden... Földi Zsolt (Mórahalom) és Csúcs József

(Móraváros) ma adnak végleges választ, maradnak-e régi együttesükkel, vagy őszig a Tisza-parti stadionban rúgják a labdát. Szó van Kardos (MTK) idejéről, s ugyancsak holnap, Szegeden tárgyalnak az FTC képviselőjével, nevezetesen Havasi Mihállyal arról: a Szegeden is bizonyító Sorin Cigan (UTE) az Üllői úton folytatja-e ígéretes pályafutását?

Alacsonyabb osztályú csapatokról is vannak híreink, így közölhetjük, nagy a valószínűsége, hogy az NB III-ba felkerült SZVSE szakosztályelnöke a jövőben az ismert játékosvezető, Barna Lajos lesz. A vasutasok előrehaladott tárgyalásokat folytatnak a Szeged SC és az UTE volt játékosával, Szabó Gyulával, aki a napokban ad választ az ajánlatra.

A Bördány megyei első osztályban játszó csapatának edzője az új idényben Tóth János, aki korábban Zákányszéken, majd Kisteleken tevékenykedett.

GYÜRKI